

Publicerad 2017-06-14 19:03 av Missbruksbarn

Mannen med en koffert

Jag vaknade av förakt mot tomrummet omkring mig när när världen omkring mig värkte av abstinens utan något bot mot det sjukdom som härjade min kropp och jag hade ingenstans att fly mer än till ljuset under den morgonsol som vändades längst uppe på toppen av ett gatlyktsberg.

Mannen med kofferten kom vandrades längst med den tomma perrongen och dimman skapade en mise-en-scène som tagen ur en film-noir.

Han bar sin hatt på ett sådant där Avant-garde-aktigt sätt som man bara kunde göra på 20-talet utan att känna sig skamsen över att man saknade konstnärslivet.

Jag kunde inte förstå hur vecken på hans kavaj kunde leka så ledigt med tweedmönstret och jag förstod genast att han var en man som inte visste hur ont det gjorde varje gång jorden snurrade ännu ett varv kring axel.

Mannen med kofferten levde i sin resekamrat, det visste jag men jag kunde inte annat än att fråga honom om varför han inte blev rädd varje gång han läppjade på locket.

"Jag har aldrig varit lagd åt att jaga och jag vet inte riktigt hur man överlever även om jag är mycket gammal."

Jag förstod vad han menade och fördjupade mig ofrivilligt i existensfilosofiska tankebanor medan jag kände hur hålet i min arm blev allt större medan verkligheten gnagde på ett av mitt sinnes mest avlägsna hörn och hotade med världshaveri om jag inte gav mig ut på jakt igen.

Allt jag ville var att krypa ner i kofferten och låta den äta upp all min längtan och bara lämna en frånvarande tankebana kvar medan gatlyktan inte längre kunde se min fåfänga.

Skuggorna under ljuset blev längre och kortare och längre och kortare som om de inte kunde bestämma sig om de skulle börja jaga vägen eller om de skulle ge upp och finna sig i att staden ännu sov innanför sina fasader.

Staden drömde betongdrömmar om månen och stjärnornas obarmhärtiga gång över himlens fält och där satt jag med andan långt nere i halsen medan luften omkring mig blev kvävande snarare än närande medan solen skrev sonetter i jorden där blomsterprinsen dansade och skyarnas reptil vände på natten så att solen kunde andas över vattenytan igen.

Mannen med kofferten såg på mig med sitt sympatiska sätt bär min kropp hävde sig i konvulsioner som fick utbrott medan gatlyktan ännu spred sitt dämpade och icke förlåtande sken över denna tragiska scen.

Trots att han inte talade mer i detta liv så kom jag underfund med att han förstod varför jag var en aktiv viljan redo att spy ut allt det som staden fann oförlåtligt.

I ärlighetens namn så kändes det befriande med tystnaden för mitt liv har alltid varit fyllt med ett sammelsurium av längtan och tystnaden befriade mig från alla trånande tankar som hotade att ge sig till känna när den ylande betongmånen hånade mina andetag som jag väsande spottade ur mig medan jag lät röken och ångorna föra mig bort till Elysiums lundar där jag kunde jaga hur mycket jag än önskade till en dag då skyarnas befjädrade orm slukade världen och jag inte längre behövde vara rädd för att misslyckas att stänga koffertens tvekande lock.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Missbruksbarn med Poeter.se id #87339 innehar upphovsrätten